

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.654/2025/6.

A felperes:
felperes, felperes címe

A felperes képviselője:
Dr. Palcsu Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe.
(ügyintéző: dr. Palcsu Péter ügyvéd)

Az alperes:
alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:
Szabados Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Szabados Gergő ügyvéd)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 39.P.22.515/2025/9.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által közzeendő helyreigazító közlemény szövegéből mellőzi a „továbbá valótlanul állítottuk, hogy felperes egyéb érdekeltt egy volt rendőrnnyomozóval követtette” szövegrészt.

A per főtárgya tekintetében egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 16.000 (tizenhatezer) forint és az alperest, hogy 32.000 (harminckétezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül a lineáris médiaszolgáltatás 18 órakor kezdődő TV2 műsor címe műsorában kommentár nélkül olvassa be a következő közleményt:

„Helyreigazítás: a 2025. július 29-én sugárzott műsor címe műsorunkban a »adás címe« elnevezéssel sugárzott adásban valótlanul állítottuk, hogy felperes átveri és kihasználja az alkalmazottait, továbbá valótlanul állítottuk, hogy felperes egyéb érdekeltt, egy volt rendőrnnyomozóval követtette, továbbá adásunkban azt a hamis látszatot keltettük, hogy egyéb érdekeltt a felperes tulajdonában álló cégt Kft. alkalmazottja lett volna, aki nem került kifizetésre.”

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31.500 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdéseit, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 7. § (1) bekezdésének 12. pontját, 51. §-át, 495. § (1) bekezdését, 495. § (2) bekezdését, 500. § (2) bekezdés g) pontját. Hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalásban, valamint a 3/2015. (II. 2.) AB, 3329/2017. (XII. 8.) AB, továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozatokban foglaltakra.

Elsősorban azt állapította meg, hogy a perbeli műsorszám nem közügyet érintett, a közlések nem kapcsolódtak közéleti vitához. Amellett, hogy a felperes a nyilvánosság előtt fellép, egyes kérdésekről véleményt nyilvánít, ehhez képest az, hogy a tulajdonában álló gazdasági társaság megfelelően fizette ki alkalmazottai munkabérét, kihasznál alkalmazottakat, követteti

őket rendőrrel nem minősül közügynek. Erre tekintettel a sérelmezett közléseket nem közéleti vitához kapcsolódó nyilatkozatoknak tekintette.

A perben lefolytatott bizonyítás eredményeként arra következtetett, hogy az alperes bizonyítási kötelezettségének eredménnyel nem tudott eleget tenni. tanú1 és tanú2 úgy nyilatkoztak, hogy egyéb érdekelt1 nem volt sem a felperes, illetőleg a tulajdonában álló Kft. alkalmazottja, amit egyéb érdekelt1 maga is megerősített nyilatkozatával. Kifejezetten azt adta elő vallomásában, hogy a felperessel szóban állapodott meg, mely alapján költségtérítést kap. A sérelmezett műsorszámban elhangzottak szerint az elmaradt költségtérítés egyéb érdekelt1 szerint 8.000.000 forint. Azt azonban maga sem vitatta, hogy 2024. januárjában kapott a felperestől 1.100.000 forintot költségei megtérítéseként. Azt sem vitatta továbbá, hogy az ennek átadásával kapcsolatos nyilatkozatot aláírta, mely szerint további követelése nem áll fenn a felperessel, illetőleg a gazdasági társasággal sem.

Az elsőfokú bíróság úgy minősítette, hogy egyéb érdekelt1 vallomása nem volt alkalmas a felperes által sérelmezett közlések valóságtartalmának igazolására, mivel a tanúvallomás alapján nem volt megállapítható, hogy nevezett a Kft. alkalmazottja lett volna, aki nem került kifizetésre.

tanú1 és tanú2 tanúk cáfolták az alkalmazottak átverésére és kihasználására vonatkozó közléseket is. egyéb érdekelt1 is úgy nyilatkozott, hogy ezeket a kijelentéseket magára és testvére vonatkozóan tette, tanúvallomása az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem igazolta sem saját, sem testvére átverését, kihasználását.

Nem tartotta megállapíthatónak a bizonyítási eljárás alapján azt a közlést sem, hogy a felperes egyéb érdekeltet1 egy volt rendőrnnyomozóval követtette. Az a körülmény, hogy tanú2 egy alkalommal gépjárművével egyéb érdekelt1 után ment, majd megállásukat követően rövid párbeszéd volt kettejük között, nem igazolja azt, hogy tanú2 a felperes utasítására járt el és követte egyéb érdekeltet1.

Kifejtette továbbá, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjedhet ki az igazolhatóan valótlan tények közlésére. Megállapította, hogy az alperes elmulasztotta a tőle elvárható gondosságot, mert a műsorszámban nem valós tényekről adott tájékoztatást. Erre tekintettel az alperest helyreigazítás közzétételére kötelezte.

A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján döntött és perköltségként csak a felperes által lerótt kereseti illetéket vette figyelembe, tekintettel arra, hogy a felperes megbízási szerződését nem csatolta, ezzel pedig a költségeit nem igazolta.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az eljárás megszüntetését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a felperes keresete meg nem engedett keresethalmazatot tartalmazott azzal, hogy egyrészt helyreigazítás iránti kérelmet, elégtételadás iránti kérelmet és a sérelmes helyzet megszüntetése iránti kérelmet tartalmazott. A meg nem engedett keresethalmazatra tekintettel az elsőfokú bíróságnak vissza kellett volna utasítania a keresetlevelet, illetve az eljárást hivatalból meg kellett volna szüntetnie.

Hivatkozott arra is, hogy a sajtó-helyreigazítási perben a keresetlevélnek a meg nem engedett keresethalmazat miatti fogyatékosága keresetváltoztatással nem küszöbölhető ki. Ez is az eljárás megszüntetésére kellett vezessen.

Hivatkozott arra, hogy a sajtó-helyreigazítási perben keresetkiterjesztésnek nincs helye és erre tekintettel is az eljárás megszüntetésének volt helye. Jelen perben nem volt alkalmazható az a szabály, hogy a felperes a megfelelő alperest bírósági felhívásra perbe vonja, mivel a felperes keresetlevelét megfelelő alperes ellen nyújtotta be.

A perbeli jogképesség hiányával kapcsolatosan előadta, hogy a kifogásolt közlések lineáris médiaszolgáltatásban kerültek közzétételre és ebben az esetben a sajtó-helyreigazítási perben a médiaszolgáltatóval szemben kell megindítani a pert. A perbe vont szerkesztőségének nincs jogképessége, mivel az egy nem létező szervezet az alperesi működés terén. Álláspontja szerint erre tekintettel is az eljárás megszüntetésének volt helye.

A per érdemével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a kifogásolt médiatartalom valótlan tényállítást nem tartalmazott, valós tény hamis színben nem tüntetett fel. Előadta, hogy egy közéleti vitával kapcsolatosan számolt be közéleti szereplők nyilatkozatairól.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét kirívóan okszerűtlenül értékelte.

egyéb érdekelt1 vallomásában ellentmondásmentesen adta elő, hogy milyen tények alapján tette az átveréssel és a kihasználással kapcsolatos nyilatkozatát. tanú1 tanúvallomása nem volt alkalmas ennek a vallomásnak a cáfolatára. tanú2 vallomása azonban kifejezetten alátámasztotta, hogy egyéb érdekelt1 és a felperes cége között volt gazdasági esemény, melynek során egyéb érdekelt1 munkát végzett.

A követtetéssel kapcsolatos közlést igazolta egyéb érdekelt1 vallomása, mellyel szemben tanú2 nyilatkozata nem alkalmas cáfolatra, mivel az tartalmilag megegyezik egyéb érdekelt1 által előadottakkal.

A médiatartalom nem keltett hamis látszatot sem, mivel egyéb érdekelt1 és tanú2 nyilatkozatai igazolták, hogy volt munkavégzésre irányuló jogviszony. Hivatkozott arra is, hogy értékelní kell azt a körülményt, miszerint a felperes rendszeresen szól hozzá közéleti vitákhoz. Tekintettel kell lenni arra, hogy mint közéleti szereplőnek számos lehetősége nyílik a megfogalmazott közlések cáfolatára, ennek kiemelt jelentősége van a felperes túrésí kötelezettségével kapcsolatosan.

[3] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a másodfokú perköltségei megfizetésére kötelezést kérte.

Az alperes eljárással kapcsolatos kifogásai tekintetében egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, ezért nem volt helye a keresetlevél visszautasításának, illetőleg a per megszüntetésének.

Határozott álláspontja szerint a sajtóközlemény nem közéleti vitával összefüggő beszámolót tartalmaz. Előadta, hogy az alperes egy teljességgel valótlan nyilatkozatot tett közzé, melynek valóságtartalmát nem ellenőrizte. Az a körülmény, hogy esetenként közéleti politikai témákban saját felületein megnyilvánul, nem teszi mellőzhetővé, hogy az alperes a személyét érintő közlésekkel kapcsolatosan előzetesen megfelelően tájékozódjon. A riortalany több évtizedes vállalkozói tevékenységét érintően tett valótlan állításokat, amelyek közéleti megnyilvánulások témáival nem hozhatók összefüggésbe. Egyetértett azzal az alperesi hivatkozással, hogy kötelessége az olvasóit tájékoztatni a közéleti eseményekről azzal a megszorítással, hogy a személyével kapcsolatos tájékoztatás nem irányulhat a lejáratására.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat összességében okszerűen mérlegelve döntött. A tanúvallomások nem voltak alkalmasak arra, hogy igazolják a keresetben foglaltak valóságát. A tanúvallomások teljességének vizsgálata alapján

lehetséges csak okszerű következtetés levonása. egyéb érdekelt1 vallomása nem igazolta a közöltek valóságát, tanú2 pedig okirattal igazolta, hogy egyéb érdekelt1 a céggel nem állt munka- vagy egyéb jogviszonyban. A vallomások összevetése alapján lehet azt is megállapítani, hogy tanú2 sosem kapott részéről megbízást egyéb érdekelt1 követésére.

Megjegyezte, hogy a saját maga által rendszeresen használt kommunikációs csatornáira nem lehet olyan közlési kényszert telepíteni, hogy az alperesi valótlan közléseket ezek útján kelljen cáfolnia.

[4] Az alperes fellebbezése részben alapos.

[5] Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét az elsőfokú ítélet megváltoztatása és az eljárás megszüntetése iránt terjesztette elő, azonban a hivatkozásai a Pp. 379. §-ában foglaltaknak feleltek meg, mely szerint a másodfokú bíróságnak ilyen típusú határozathozatal esetén az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére van lehetősége. Ilyen összefüggésben kellett vizsgálni, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi, vagy az ügy érdemében dönthet, a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint.

[6] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a Pp. 176. § (5) bekezdése alapján lehetőséget kellett adnia a felperesnek, hogy a meg nem engedett keresethalmazat jogi akadályát kiküszöbölje.

A fellebbező alperes sem hivatkozott olyan jogszabályra, mely szerint meg nem engedett keresethalmazat esetén az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívás nélkül eleve visszautasíthatna volna a felperes keresetlevelét. Ezzel szemben a fellebbezésében kifejezetten a Pp. 176. § (2) bekezdés c) pontjára hivatkozott, melynek szabálya éppen azt teszi lehetővé, egyben kötelezővé, hogy ha meg nem engedett keresethalmazatot tartalmaz a keresetlevél, akkor kifejezetten hiánypótlási felhívást kell kiadni és csak ennek teljesítetlensége esetén utasítható vissza a keresetlevél. A Pp. 176. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a keresetlevél visszautasításának hiánypótlási felhívás nélkül van helye, míg a Pp. 176. § (2) bekezdése a hiánypótlási felhívás teljesítetlenségének esetén engedi a visszautasítást.

A meg nem engedett keresethalmazat kiküszöbölése csak a Pp. 176. § (2) bekezdés c) pontja szerinti törvényi rendelkezéseinek megfelelő keresetlevél benyújtásával volt elérhető.

[7] A felperes keresetlevelét eredetileg is az alperesi társasággal szemben nyújtotta be, kifejezetten az elsőfokú bíróság felhívására vonta perbe a szerkesztőséget. Ez azonban téves felhívás volt az elsőfokú bíróság részéről, mivel a felperes eleve az Smtv. 1. § 2. pontja szerinti médiaszolgáltatóval szemben indította a pert, amelyet a Pp. 495. § (1) bekezdése és 496. § (1) bekezdése jelöl ki, mint alperest. A téves felhívás kiküszöbölése későbbiekben megtörtént az elsőfokú bíróság részéről; a bírósági felhívás teljesítése nem róható a felperes terhére, permegszüntetés következményével.

[8] A fentiekre tekintettel az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezése és az eljárás megszüntetése sem vált szükségessé, a másodfokú bíróság az ügy érdemében foglalhatott állást.

[9] Elsősorban azt kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, hogy a kifogásolt alperesi közlések tényállításnak, vagy véleménynyilvánításnak minősíthetők-e. A tényállítások és véleménynyilvánítások elhatárolására szolgáló bizonyíthatósági teszt szerint, tényállításnak minősülnek azok a közlések, melyek olyan eseményeket, történéseket érintenek, melyek megtörténte objektíve igazolható, míg az egyéb megnyilatkozások a vélemény kategóriájába sorolhatók. A határesetek halmazát alkotják az értékítélettel terhelt tényállítások, vagy véleménynyilvánítással vegyes tényállítások {EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdés; EJEB, Karsai kontra Magyarország, (5380/07), 2009. december 1. 33-35. bekezdések; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}.

[10] A másodfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes által sérelmezett szövegrészek a képes beszámoló és interjú előtti hírolvasó kiemelt összefoglalójában szerepeltek. Az ilyen jellegű felkonferálás különös súlyt ad a közölteknek, különösen úgy, hogy a műsorszám alatt folyamatosan látható a „[m]egalázta és átverte” felirat, melyből a sérelmezettek tekintettel az átverésre vonatkozó nyilatkozatnak volt jelentősebb súlya.

A másodfokú bíróság abból indult ki, hogy azon közlés, miszerint a felperes „átveri és kihasználja az alkalmazottait”, valamint a keresetbeli megfogalmazás szerint egyéb érdekelt1 a felperesi Kft. alkalmazottja volna, aki nem került kifizetésre (eredeti megfogalmazás szerint: „átverte és ki sem fizette az alkalmazottját”) szorosan összefüggő közlések, különös tekintettel arra, hogy a teljes műsorszám egyéb érdekelt1-től eltérő egyéb érintettől egyáltalában nem szól és nem számol be hasonló esetről. A műsorszám felvezetőjében azonban a bemondó egyértelműen többes számban utal arra, hogy a felperes kihasználja az alkalmazottait. Ebből az átlagnéző arra következtet, hogy egy bizonyos példán keresztül a műsorszám egy általánosító tartalmú közlést hoz nyilvánosságra.

A felperes által sérelmezett kizárólag egyéb érdekelt1-ra vonatkoztatható közlés tisztán tényállítás, míg az ebből képzett általánosító jellegű megnyilvánulás a felperes személyét érintő véleménynyilvánító tartalmat is hordozó tényállítás.

Az alperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben tanú1 és tanú2 tanúvallomása, illetőleg az általa 9/T/1. szám alatt csatolt nyilatkozat egyértelműen azt igazolta, hogy egyéb érdekelt1 nem állt a felperes tulajdonában álló társaság alkalmazásában.

egyéb érdekelt1 vallomása szerint szóbeli megállapodás volt közte és a felperes között, hogy bizonyos tevékenységet költségtérítés ellenében ellát. Ehhez képest a nyilatkozat kifejezetten azt tartalmazza, hogy részére 1.100.000 forintot költségtérítés címén fizetett ki a Kft.

Helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy egyéb érdekelt1 tanúvallomását feltétel nélkül nem lehetett elfogadni, mivel az írásbeli nyilatkozatától (egyszerű okiratba foglalt nyilatkozat) eltérő vallomást tett. E tekintetben értékelni lehetett azt is, hogy a nyilatkozat kelte és a felperes által sérelmezett műsorszámban tett nyilatkozata közötti időben egyéb érdekelt1 nem tett kísérletet az állítólagos jogos igényének érvényesítésére.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett azt megállapítani, hogy a egyéb érdekelt1 a társaság alkalmazásában álló olyan személy volt, aki valamely tevékenység elvégzése ellenértékeként nem kapta meg a kialakított honoráriumát.

A egyéb érdekelt1 esetére vonatkoztatható egyedi jellegű állítás valótlan tartalmúnak bizonyult, míg az általánosítóbb tartalmú közlés erősebb tény állító tartalma miatt okot adott a helyreigazítás jogkövetkezményének alkalmazására.

[11] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti véleménynyilvánítás alapjoga a közéleti, közérdeklődésre számot tartó közléseket oltalmazza fokozottan. Az alperesi műsorszám a felperesnek nem közéleti megszólalásával kapcsolatos közlés volt. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes gyakran szólal meg közérdeklődésre számot tartó kérdésekkel kapcsolatban, a személyével összefüggő közlések nem minősülnek automatikusan a véleménynyilvánítás és a sajtószabadság által fokozottan védett megnyilvánulásoknak. Nem az érintett személy státusza áll az alapjogi védelem fókuszában, hanem maga a téma, amelyet a véleménynyilvánítás érint {7/2014. (III. 7.) AB határozat [47]}. A közéleti kérdésekben egyébként megszólaló felperes sem köteles túrni a személyét érintő valótlan közléseket, melyek nem a közéleti szerepvállalásával voltak kapcsolatosak.

[12] A fent tárgyalt közlések esetében az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest helyreigazító közleménynek, a Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései alapján való közzétételére.

[13] Azon sérelmezett közlés, mely szerint a felperes egyéb érdekeltet1 rendőrnnyomozóval követtette, kétségkívül tényállítás, mert a múltban bekövetkezett eseménysorról számol be. Ennek megtörténte vagy meg nem történte egyértelműen bizonyítható.

Az nem képezte vita tárgyát, hogy tanú2 korábban a rendőrség kötelékében dolgozott, ezért a közlés ezen része nem lehetett valótlan.

Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a tekintetben, amikor azt állapította meg, hogy tanú2 és egyéb érdekelt1 egyezően adták elő azt, hogy tanú2 egy ízben egyéb érdekelt1 gépkocsija után haladva, egyéb érdekelt1 megállását követően maga is megállt és ezt követően beszéltek egymással (tanú2: 9. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdés, 4. oldal első, harmadik bekezdés: egyéb érdekelt1 9. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal hetedik bekezdés). A tanúk által elmondott eseménysortól az alperesi közlés nem szakadt el, az mindenképpen megállapítható volt, hogy tanú2 kifejezetten a felperes érdekében járt el egyéb érdekelt1tal kapcsolatban. Történt olyan a felperes és tanú2 telefonbeszélgetése, valamint tanú2 és egyéb érdekelt1 gépkocsiból való kiszállását megelőzően, hogy tanú2 követte egyéb érdekeltet1. Ilyen körülmények között az, hogy tanú2 kifejezetten a felperes érdekében eljárva észrevéve egyéb érdekeltet1, utána ment, leírható oly módon, hogy a felperes követtette egyéb érdekeltet1, ez nem tartalmaz valótlan közlést a teljes médiatartalom összefüggéseit tekintve. A felperes azt kívánta elérni, hogy egyéb érdekelt1 a továbbiakban ne háborgassa, ennek érdekében járt el tanú2. felperes és tanú2 közötti telefonbeszélgetés rekonstruálatlansága miatt nem minősíthető valótlanak a kifogásolt közlés.

A másodfokú bíróság a fentiek szerint azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett a sérelmezett közlés valótlanosságára és kötelezte az alperest e körben helyreigazító közlemény közzétételére. Erre tekintettel a másodfokú bíróság ebben a vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva – egyebekben helybenhagyva –, mellőzte a helyreigazító közlemény szövegéből a „továbbá valótlanul állítottuk, hogy felperes egyéb érdekeltetl egy volt rendőrnnyomozóval követtette” szövegrészt.

[14] Ennek eredményeként a másodfokú bíróság 1/3-2/3 arányban állapította meg a pernyertesség-pervesztesség arányát a felperesre kedvezőbben. Erre tekintettel az első- és másodfokú perköltséget ezen arány alapján állapította meg a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdései szerint felszámított perköltségek figyelembevételével, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének és a Pp. 82. § (2) bekezdése alkalmazásával.

[15] A pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel köteles viselni a felperes és az I. rendű alperes a kereseti és fellebbezési illetéket a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése alapján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdésben foglalt mérték szerint.

[16] Tájékoztatja a felperest és az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. január 29.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Az aláírásában akadályozott
dr. Fintha-Nagy Péter László bíró helyett
dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke